

LBRIS

We know
books

Melvin Burgess

Decizie mortală

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURGESS, MELVIN

Decizie mortală / Melvin Burgess ; trad.: Ofelia

Al-Gareeb prin Lingua Connexion. - București : Editura

RAO, 2015

ISBN 978-606-609-908-0

I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

MELVIN BURGESS

The Hit

Ediția originală în limba engleză a fost publicată
pentru prima dată în 2012

cu titlul *The Hit* la The Chicken House,
2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 ADS

Toate numele personajelor și locurilor
folosite aparțin © MELVIN BURGESS 2013

și nu pot fi folosite fără permisiune.

Text copyright © MELVIN BURGESS 2013

Drepturile autorului și ilustratorului au fost recunoscute.

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:

OFELIA AL-GAREEB

prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2013

Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-908-0

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI: MOARTEA / 9

CAPITOLUL 1

MOARTEA PUBLICĂ A LUI JIMMY EARLE / 11

CAPITOLUL 2

INCENDIUL DIN MANCHESTER / 21

CAPITOLUL 3

DIMINEAȚA DE DUPĂ / 32

CAPITOLUL 4

PRĂBUȘIREA / 46

CAPITOLUL 5

DEPOZITUL DE CONTAINERE / 56

CAPITOLUL 6

PETRECEREA / 62

CAPITOLUL 7

NEBUNIA / 79

CAPITOLUL 8

GARRY / 89

PARTEA A DOUA: LISTA / 97

CAPITOLUL 1

ZIUA 1 / 99

CAPITOLUL 2

DOMNUL B / 117

CAPITOLUL 3

VIRGIN PE JUMĂTATE / 132

CAPITOLUL 4

ÎNTÂLNIREA DIN PARC / 147

CAPITOLUL 5

SĂ ÎNCEAPĂ REVOLUȚIA / 160

CAPITOLUL 6

A FI DRĂGUȚ CU CHRISTIAN / 166

CAPITOLUL 7

JAFUL / 171

CAPITOLUL 8

LIZZIE ARE ÎNTÂLNIRE / 187

CAPITOLUL 9

JANET / 201

CAPITOLUL 10

CAPTIVITATEA / 221

PARTEA A TREIA: REVOLUȚIA / 231

CAPITOLUL 1

VIN SĂ TE SALVEZ / 233

CAPITOLUL 2

NOI ORDINE / 259

CAPITOLUL 3

NU PLÂNGE – UCIDE / 265

CAPITOLUL 4

FABRICA MORȚII / 275

CAPITOLUL 5

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA / 285

CAPITOLUL 6

FUGIȚI SĂ VĂ SALVAȚI / 292

CAPITOLUL 7

DEȘEURILE / 300

MULȚUMIRI / 314

*Pentru Brandon Robshaw,
Joe Chislett și Barry Cunningham
– complicitii mei*

LBRIS

We know
books

**PARTEA ÎNTÂI:
MOARTEA**

CAPITOLUL 1

MOARTEA PUBLICĂ A LUI JIMMY EARLE

Pentru Jimmy, nimic nu era mai important decât fanii lui. Se spune adeseori că un interpret se dăruiește întru totul pe scenă, dar nimeni n-a promis vreodată un show mai mareț decât cel făcut de el în acea seară.

Lui Adam îi venea greu să creadă, dar simțea că face parte din ceva special. Jimmy Earle era de ani de zile cel mai bun, spectacolele sale erau legendare, însă nimic nu egala spectacolul de acum. Unii oameni veniseră tocmai din California și din Beijing pentru a fi acolo. Acesta urma să fie concertul suprem, o experiență pe care nimeni nu avea s-o mai repete vreodată.

– Seamănă cu sacrificiul uman, spuse Adam. Ar trebui să-i smulgă inima din piept, ca aztecii. Asta chiar e-ar fi ceva.

– N-ai mai **glumi** dacă ar face-o cu adevărat, spuse Lizzie.

Adam clătină din cap. Asta nu s-ar fi întâmplat nicio dată. Jimmy avea tot ce-și putea dori – avere, tinerețe, o înfățișare plăcută, talent. Puteai înțelege de ce ratații și scursurile de pe giganticele terenuri virane luau drogul

numit Moartea. Nu aveau nimic și nici nu urmau să aibă ceva vreodată. De ce să nu trăiești o săptămână nebună într-o lumină arzătoare? Dar Jimmy Earle? În niciun caz.

– Vrea să devină membru al Clubului 27¹, spuse Lizzie agitată. Brian Jones, Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jim Morrison, Kurt Cobain, Amy Winehouse – și Jimmy Earle. Toți, în vârstă de douăzeci și șapte de ani. De asta se tem toți. Uită-te la ei!

E adevărat, gândi Adam, în timp ce intrau în arenă. Peste tot erau gardieni, bărbați masivi, amplasați pe culoare. Cu toții păreau a avea nervii întinși la maximum.

– Dacă moare în seara asta, lumea își va aminti de el pentru totdeauna, spuse Lizzie.

Adam rânji.

– Mda. Și noi ne vom aduce aminte toată viața de spectacolul ăsta.

– Doamne, cumpăratul билетelor – încă un lucru la care te pricepi! îl tachină ea.

Lizzie îl pune la punct întotdeauna, dar Adam tot nu se putea abține să nu se laude. În noaptea aceasta, gloria lui Jimmy Earle era și gloria lui Adam.

– Unde erai în noaptea când a murit Jimmy Earle? întrebă el, intrându-și în rol. Eram acolo. Am văzut totul.

O prinse de mână. Ea îi zâmbi și îi strânse mâna. Adam simți că ametește. Într-atât de mult îi plăcea de ea.

¹ Grup de muzicieni renumiți, care au murit la vârsta de 27 de ani, adeveseori ca rezultat al abuzului de droguri și alcool, ori de moarte violentă (crimă sau sinucidere). (n. tr.)

Lizzie nu era de nasul lui, o știa prea bine. Se cunoșteau de ani de zile, încă de când erau în școala primară. Fuseseră buni prieteni – își petreceau timpul împreună, mergeau la aceleași petreceri. Apoi, tatăl lui a trebuit să-și părăsească slujba, Adam a trebuit să se mute la o altă școală și au pierdut legătura, până când au dat unul de altul în oraș, cu doar două luni în urmă. A fost ceva magic – s-au înțeles dintr-un foc, de parcă n-ar fi fost despărțiți atâția ani.

Când, o săptămână mai târziu, l-a lăsat să o sărute, Adam a fost încântat și uluit. Într-o lume în care erau atât de mulți oameni și atât de puține slujbe, era o chestie serioasă ca o persoană bogată să aibă o relație cu una săracă. Familiile își păzeau averile precum balaurii. Și uitați-vă la el! Cu ea alături simțea că este regele lumii. Putea pune pariu că niciunul dintre prietenii ei bogăți nu putea să-i facă rost de un bilet pentru Jimmy Earle, cum făcuse el în acea seară.

De fapt, fratele lui, Jess, îi procurase biletele. Dumnezeu știe cum – Jess nu mergea niciodată nicăieri, nu făcea niciodată nimic. Totuși, nu era cazul să știe și Lizzie asta.

Își croiră drum spre locurile lor. Zgomotul era deja asurzitor. Oamenii strigau în direcția scenei, deși nu era nimeni acolo să-i audă.

– Jimmy, te iubesc!

– Nu face asta, Jimmy!

– Ba nu, fă-o! Autodepășește-te! Ajută-mă să nu mai dau banii pe următorul tău album de rahat, urlă un tip din apropierea lor, după care, rânjind, se întoarse spre tovarășii lui, care râdeau fără convingere.

O față în lacrimi țipă la el să-și țină gura. Două rânduri mai jos, un bărbat se oferi să-l pocnească zdravăn dacă mai deschidea gura.

Întregul spațiu era prea încins, prea iritant. Pe când își făceau loc spre scaunele lor, mâna lui Lizzie alunecă din mâna lui Adam. Lizzie se așeză și se uită în jurul ei, încercând să absoarbă totul dintr-o privire.

- Crezi că vreunul de-aici a luat drogul? întrebă ea.

- Cu certitudine, spuse Adam.

Lizzie râse agitată. *Este speriată*, gândi el, și își dădu seama că și el era speriat. Cei care luau acel drog erau periculoși. Nu aveau nimic de pierdut. Asta era și ideea.

Moartea începuse ca un drog folosit pentru eutanasiere, care oferea celor bolnavi în faze terminale o săptămână de viață minunată și un mod decent de a pleca pe cealaltă lume. Nimeni nu își imaginase vreodată că și tinerii vor începe să-l consume; dar nici nu și-a imaginat nimeni ce putea oferi tineretului – super-tineretea. Când luai Moartea, erai mai bun – mental, fizic, sexual, pe toate planurile. Era cea mai intensă senzație inventată vreodată.

Cel puțin, așa se spunea. Și, bineînțeles, avea și un preț. O pilulă de Moarte costa mii de dolari.

Și nici nu era cale de întoarcere. Nu i se găsisse antidotul, iar majoritatea savanților nu se așteptau să descopere vreunul prea curând. Jimmy Earle era o mare vedetă – cea mai mare – dar, din acest punct de vedere, era ca toată lumea. Dacă luase Moartea, era ca și mort. Discuta despre drog de mult timp, în presă și pe site-ul său. Concertul fusese contramandat de două ori de când anunțase că, în sfârșit, mersese până la capăt. Autoritățile

erau înspăimântate. Moartea cauzase deja cel mai mare val de sinucideri înregistrate vreodată în rândul celor sub douăzeci și cinci de ani. A obținut aprobare pentru concert numai când și-a retras declarația și a jurat că era doar o manevră publicitară.

Întrebarea era, pe cine încerca Jimmy să prostească? Autoritățile sau fanii? Luase sau nu Moartea? Și dacă da – *de ce?*

- Lista dorințelor¹, spuse Adam. O, da!

- Nu despre asta-i vorba! exclamă Lizzie. Nu contează ce faci, ci ceea ce simți când o faci. Tot ce faci, faci pentru ultima dată. Orice gest mărunț contează. Despre asta e vorba. Când intri în faza Morții, viața devine extrem de intensă! Cei mai mulți așteaptă până când ajung bătrâni și neputincioși. Jimmy a decis s-o facă cât încă mai este tânăr...

Adam puffni.

- Numai o față putea spune așa ceva. I-ai *citit* lista? Vreau să zic – hai să fim serioși!

Lista dorințelor lui Jimmy Earle devenise o legendă. Costase peste 20 de milioane de lire. Se culcase cu o sută de fete într-o săptămână; cel puțin douăzeci dintre ele rămăseseră însărcinate. Călătorise în jurul lumii, mâncase două kilograme de caviar la o masă, băuse o sută de litri de șampanie, prizase o jumătate de kilogram de cocaină, călătorise în spațiu, omorâse un om, vânase leopardzi de zăpadă, urcase pe Everest... și lista nu se oprea aici.

¹ The Bucket List (de la expresia *to kick the bucket* – „a da colțul, a muri”) e o listă care include lucrurile pe care o persoană dorește să le facă înainte de a muri. (n. tr.)

Bineînțeles, era o fantezie. Nimeni n-ar fi reușit să facă toate acestea într-o săptămână. Ori poate că da? Moartea nu se mulțumea să te omoare – te dădea peste cap mai mult decât ecstasy-ul și te energiza, în același timp. Cu putere, un corp bine întreținut și credință de partea ta, puteai face orice.

Poate că totul era adevărat.

Nu, gândi Adam. *Publicitate, asta-i tot.* Dar n-ar fi fost într-adevăr fantastic să existe cineva care chiar să fi făcut toate acestea într-o singură săptămână? Iar dacă acel cineva ar fi fost chiar el...

Lizzie îl țintui cu privirea.

– Tu ai face-o, Adam? Dacă lista lui ar fi a ta? Chiar ai face-o?

Adam se încordă. Ura să fie strâns cu ușa. Dacă era adevărat, Jimmy Earle făcuse mai multe într-o singură săptămână decât avea să facă el în întreaga viață. Mai multe fete. Mai multă distracție. Mai mult orice. Era un gând extraordinar. Dar ceea ce dorea Lizzie să știe de fapt, era dacă ar începe să se culce cu toate fetele pe care le-ar găsi. Iar el și-o dorea doar pe ea...

– Dar dacă ai mai avea doar o săptămână de trăit? Ei bine... Ai face-o, nu-i așa?

– Nu știu. Care e lista dorințelor *tale*? o întrebă el. Lizzie zâmbi.

– Aș face dragoste cu toți bărbații atrăgători pe care i-aș găsi, spuse ea.

Și Adam, spre surpriza lui, se simți rănit.

Ea pufni amuzată. Își râdea de el. Și-i ieșea de fiecare dată.

Pentru ea, totul mergea bine. Tatăl ei avea o slujbă bună, viitorul ei era asigurat. Iar Adam nu vedea decât muncă grea, niciodată un câștig suficient de mare încât să-și îndeplinească dorințele. Ar fi fost altceva dacă s-ar fi descurcat mai bine la trialurile de fotbal de acum câteva săptămâni. Era un jucător strălucit, dar erau mulți alții mai buni decât el, și trebuia să se obișnuiască și cu ideea asta.

Dar încă nu se dădea bătut. Antrenament, antrenament, antrenament – asta trebuia să facă. Dacă se străduia suficient, încă mai avea șanse.

Arena se umplu. Toată lumea era agitată. Izbucniră câteva bătăi, dar acestea fură repede aplanate, adeseori de către alte persoane din mulțime. Și, chiar dacă toate biletele fuseseră vândute, concertul putea fi anulat, în continuare, în orice moment.

Când Earle apărură pe scenă, furtuna sonoră atinse apogeul, chiar înainte să se audă prima notă. Cântărețul își întinse mâinile și așteptă să se calmeze tumultul.

– Vom cânta câteva melodii, spuse el. Și va fi cel mai reușit spectacol din viața mea.

Se întoarse spre trupă, făcu un gest poruncitor cu mâna, iar trupa începu să cânte, exploziv, prima melodie. Mulțimea urlă.

– Este fabulos! Este atât de minunat! strigă Lizzie.

– E fantastic! urlă Adam.

Oamenii, adrenalina, zgomotul. Nu mai văzuse așa ceva în viața lui. Se întreba dacă exista cineva care să fi văzut ceva asemănător vreodată. În jurul lor, mulțimea

țâșni în picioare și săriră și ei cu ea; toată lumea râdea, plângea, țipa, dansa. Și nu era decât prima melodie.

Concertul era extraordinar. Jimmy părea să cânte cu toată forța sa vitală, condensată în intervalul a numai două ore. Vacarmul devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropia momentul magic – ora zece și treizeci de minute – când trebuia să moară. Moartea era precisă; puteai să stabilești cu precizie de un minut momentul când urma să mori. Era oare suficient de nebun – suficient de dedicat cauzei – încât să fi luat, într-adevăr, Moartea?

Când era vorba de Jimmy, nu puteai ști niciodată.

Pe măsură ce ultimele minute se scurgeau, trupa începu să cânte cel mai recent single, „Something to Live For.”¹ Jimmy își forță vocea și se plimbă țanțoș pe scenă. Veni ora zece și treizeci de minute, iar el continua să cânte. Totul fusese doar o păcăleală – bineînțeles!

Dar când toată lumea se resemnase deja, vocea i se frânse dintr-odată. Vedeta se clătină. Mulțimea suspină. Jimmy aproape se prăbuși, dar reuși să se îndrepte și-și strânse microfonul la piept. Formația încheia melodia. Din difuzoare se revărsă un ritm accelerat.

Babangbangbangbabangbangbabababang bang.

Inima lui Jimmy. De parcă voia să evadeze din piept, croindu-și drumul cu lovituri ca de ciocan. BABANGBANGBABANGBANGBANGBANGBANG.

Trupa începu o numărătoare inversă. 10 – 9 – 8 – 7...

Mulțimea o luă razna.

– Nu face asta, Jimmy! Nu ne părăsi! strigă cineva.

... 4 – 3 – 2 – 1.

Nimic.

Jimmy Earle privi mulțimea și zâmbi. Își deschise larg brațele de parcă ar fi vrut să spună: „V-am păcălit!” Apoi se aplecă și căzu lat la pământ.

Urmă un moment de tăcere împietrită. Oamenii rămăseseră pe scaune, așteptând să se ridice. Era un alt truc? Sigur era un alt truc. Un asistent medical vânjos se repezi pe scenă, îl întoarse pe Earle pe spate și începu să-l resusciteze. Totul era redat pe ecranele uriașe, de o sută de ori mai mare. Tipul îi izbea pieptul lui Earle de parcă voia să-i rupă coastele.

Mulțimea se stârni din nou, cu un altfel de zgomot de această dată – ca un bâzâit profund, nervos, străpuns de strigăte și țipete, amplificându-se din ce în ce mai tare. Pe scenă, unul dintre chitariști se închină, își deconectă chitara și o șterse. Bateristul coborî de pe scaun, veni în fața scenei și spuse ceva la microfon. Nimeni nu înțelegea ce spunea, dar părea a fi „Felicitări!”. Mulțimea devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Cineva din apropiere strigă, „Te iubesc, Jimmy, te iubesc!” O fată din fața lor țipă, „Ia-mă cu tine, Jimmy! Vreau să merg și eu!”

Niște tipi de la Crucea Roșie veniră în fugă printre spectatori, dar nu reușiră să ajungă la scenă. Se dezlănțui haosul. Mulțimea se îmbulzi înspre scenă, încercând să ajungă la Jimmy. Oamenii îl implorau să se ridice, îl implorau să trăiască, își cereau banii înapoi. Paznicii reacționară cu furie, izbind și aruncând oamenii de pe scenă.

¹ „Ceva pentru care merită să trăiești”. (n. tr.)